

ПРЕС КЛИПИНГ

6. јул 2015.

НАСЛОВИ

Били газде, а сада су само радници;(str.2)

Blumberg: Србија у 2015. по расту БДП-а испред Швајцарске;(str.4)

Смрт стигла пре плата;(str.5)

За рад у свету - доприноси код куће;(str.7)

Отпуштања ће угрожити здравствени систем;(str.8)

Држава враћа порез за беби опрему и храну;(str.10)

Радник нам мало зна, али мало и кошта;(str.11)

Пензионери били богаташи, а сад чекају државну милостињу;(str.12)

Bili gazde, a sada su samo radnici

S. BULATOVIĆ

Posle dve decenije tranzicije, u Srbiji pravog radničkog akcionarstva skoro i nema, što je, po analitičarima, posledica loše privatizacije

DANAS su samo zaposleni u fabrici “Rilon-Lorison” u Odžacima. Želja im je da sutra budu njeni vlasnici. Svih oko 60 zaposlenih spremni su da otkupe svoje preduzeće. Od Agencije za privatizaciju očekuju da ponudi - cenu. Realnu.

Ovo je jedino od pet preduzeća izdvojenih iz nekadašnjeg giganta “Itesa”, koje i dalje posluje. Ostale četiri “čerke” su nestale, osnivač je u stečaju, a zbog njega i ova fabrika veštačkih vlakana jedva opstaje.

- Mi radimo dobro, pokrивamo troškove poslovanja i plate. Imamo, međutim, zaostale obaveze prema Poreskoj upravi još od 2011. godine - objašnjava Milorad Breka direktor “Rilon-Lorisona”. - Kada se javimo nekoj banci za kredit, oni vide da nam je osnivač u stečaju i ne možemo da dobijemo ništa. To nam je ogroman balast. Naša ideja je da se oslobodimo osnivača koji je u stečaju. Ajde da promenimo vlasnika. Samo tražimo mogućnost da kupimo fabriku. Tražimo da nam Agencija kaže koliko vredi osnivački ulog. Ja verujem da niko osim nas zaposlenih nije zainteresovan. Ako odemo u bankrot završićemo na birou i koštaćemo državu. Ova fabrika svakog meseca uplati milion dinara poreza i doprinosa. Za struju dajemo 2,5 do tri miliona dinara.

Iako je Zakon o svojinskoj transformaciji predviđao da radnici postaju vlasnici svojih preduzeća, posle više od dve decenije privatizacije, pravog radničkog akcionarstva u Srbiji skoro da i nema. Oni koji su postali suvlasnici svojih firmi, prepustili su svoje udele u nekim slučajevima i za simboličnu naknadu. Ima preduzeća čije prodaje dobro pamte lokalne samouprave i tržište nekretnina.

MINISTARSTVO PODRŽAVAMINISTARSTVO privrede podržava svaki vid radničkog akcionarstva u procesu privatizacije i to je do sada više puta javno rečeno - odgovorili su nam na pitanje da li će podržati zahtev radnika “Rilon-Lorisona”. - Na brojnim susretima sa predstavnicima sindikata, kao i na sednicama Socio-ekonomskog saveta ministar privrede Željko Sertić je rekao da podržava svaku inicijativu i organizovanje radnika u smislu radničkog akcionarstva, ali pod važećim zakonskim uslovima koji važe i za sve ostale učesnike procesu privatizacije.

- Radnici su prodavali svoje akcije, a da nisu dobro razumeli šta se tu zapravo dešava - objašnjava Ljubodrag Savić, profesor Ekonomskog fakulteta. - Akcije nisu ni bile na berzi tako da je to više bila “crna berza”. Neki su ih prodali za dve flaše piva, a pojedini su dobro prošli. Do petooktobarske promene vlasti 2000. godine svega je četrdesetak preduzeća privelo kraju privatizaciju po tadašnjem zakonu. U tri meseca prelazne vlade mnoga su preduzeća započela transformaciju, jer

su shvatili da će novi zakon biti nepovoljniji za radnike. U firmama gde je država zajedno sa malim akcionarima prodavala preduzeća na tenderu, zaposleni su najbolje prošli. To je Apatinska pivara, Duvanska industrija i slični. Takvih je oko 100 firmi i one i dalje dobro rade.

Rasplet sudbine preduzeća u restrukturiranju aktuelizovao je ideju radničkog akcionarstva. Od bivšeg rukovodstva Fabrike vagona Kraljevo, koja inače ide u stečaj, nedavno se čula ponuda da firmu vode volonterski. Ideja nije prihvaćena. Ključni problem je što su preostala preduzeća u takvom stanju da bi ih verovatno i radnici, ma koliko zainteresovani za njihov opstanak, teško mogli spasti.

- Neverovatno je da država nije ozbiljno shvatila potencijal radničkog akcionarstva - dodaje Savić. - Čula su se mišljenja kako će ljudi svu imovinu pretočiti u plate. Kao da je neko pao sa duda. Pa ozbiljan radnik razmišlja kako će i gde dočekati penziju. Tu vrstu privatizacije smo izgubili iz vida i ispustili je. Za njega je sada kasno. Država je napravila nekoliko grešaka. U 2001. se razmišljalo o tome da se što pre istera društvena imovina, kao da je ona kriva za sve, da se privatizuju firme i napuni budžet. Sećam se kada je jednom Jože Mencinger držao predavanje na našem fakultetu. Pričao je kako su oni u Sloveniji svako preduzeće razmatrali pojedinačno, šta je najbolje rešenje. Znali su da je lakše izvući postojeću firmu iz problema, nego otvoriti novu.

Nije lako utvrditi ni koliko je tačno firmi u Srbiji koje su otkupili radnici. Agencija za privatizaciju nije imala zakonsku obavezu da prilikom prodaje utvrđuje da li su članovi konzorcijuma ujedno i zaposleni u tom preduzeću. Zato se samo zna koliko je firmi koje su otkupili razni konzorcijumi. Ukupno ih je 31. u slučaju šest privatizacija je raskinuta, tri su još u periodu kontrole, a 22 više nisu u nadležnosti Agencije za privatizaciju. Malo je među njima firmi koje su i dalje u vlasništvu radnika.

- Imamo i tu pojavu konzorcijuma rukovodilaca sa radnicima - pojašnjava Savić. - Tu su rukovodioci preuzeli veći deo vlasništva i uglavnom iskoristili radnike da preuzmu preduzeća. Radnike su kasnije istisnuli.

I zaista, letimičan pregled u Centralnom registru hartija od vrednosti i Agenciji za privredne registre potvrđuje da su vlasništva preuzeli razni fondovi, druga preduzeća ili znatno manji broj akcionara. Redak primer firme koja je opstala u radničkim rukama je "Jugoprevoz" iz Kruševca. Konzorcijum zaposlenih ga je otkupio 2005. godine za 210 miliona dinara i obavezu da investiraju 23,8 miliona dinara. Poslednju ratu su otplatili 2010. godine i posluju i dalje.

KAKVI SU BILI EFEKTI

AGENCIJA za privatizaciju je pre nekoliko godina uradila analizu efekata privatizacije. Između ostalog su uspešnost firmi poredili i po načinu prodaje. Prema njihovim podacima, po Zakonu o svojinskoj transformaciji je prodato 777 firmi, a po kasnijem Zakonu o privatizaciji 1.638. U tom momentu neprivatizovanih je bilo 537.

Kada se posmatra zaposlenost, analiza pokazuje da je armija radnika u oba slučaja značajno smanjena. U firmama koje su privatizovane po starom modelu za 139.000, po kasnijem zakonu - 137.000, a u neprivatizovanim za 117.000 radnika.

Kada se posmatra vrednost imovina, privatizacija po starom modelu je donela povećanje vrednosti za 30 odsto. U slučaju Zakona o privatizaciji, vrednost je uvećana za petinu, dok su neprivatizovana za taj procenat izgubila vrednost.

KAKO JE U EVROPI

RADNIKA akcionara u 31 zemlji, mahom Evrope, je ukupno 8,35 miliona. Svaki u proseku ima akcije vredne 19.521 evro. Najviše ih je u Francuskoj, čak 3,3 miliona. Sledi Ujedinjeno Kraljevstvo sa 2,2 miliona radnika akcionara. U Bugarskoj, Litvaniji i Slovačkoj ih nema uopšte. Posebna grupa su vrhunski menadžeri. Njih je 8.821, a svaki u proseku "drži" kapital vredan skoro 14 miliona evra. Ovo su podaci Evropske federacije radnika akcionara, a obuhvataju 31 zemlju, 2.509 najvećih kompanija i oko 35 miliona zaposlenih.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/ekonomija/aktuelno.239.html:555820-Blumberg-Srbija-u-2015-po-rastu-BDP-a-ispred-Svajcarske>

Blumberg: Srbija u 2015. po rastu BDP-a ispred Švajcarske

Tanjug

Srbija će se na kraju 2015. naći među 10 najslabijih privreda sveta, ali će po rastu bruto društvenog proizvoda biti ispred zemalja kao što su Švajcarska, Rusija, Hrvatska

NjUJORK - Srbija će se na kraju 2015. naći među 10 najslabijih privreda sveta, ali će po rastu bruto društvenog proizvoda (BDP) biti ispred zemalja kao što su Švajcarska, Rusija, Hrvatska, pokazalo je istraživanje agencije "Blumberg".

Najveći gubitnik među državama na polju globalnog privrednog rasta biće Ukrajina.

Ukrajinski BDP će u četvrtom kvartalu ove godine po svoj prilici potonuti četiri odsto na godišnjem nivou, a sledeća zemlja sa najslabijim privrednim rezultatom biće Rusija, čiji će BDP pasti 3,5 odsto u svetlu sankcija zapada i pada prihoda od nafte, navode ekonomisti koje je anketirao "Blumberg".

Treće i četvrto mesto na ovoj nezavidnoj listi zauzimaju Brazil i Argentina. Obe zemlje patiće od visoke inflacije i nezaposlenosti, uz privredni pad od 1,6 odnosno 1,5 odsto, respektivno.

Na opšte iznenađenje, na petoj poziciji je Švajcarska, čija će privreda biti u pozitivnoj zoni, ali uz

rast od svega 0,1 odsto, budući da se još oporavlja od januarske odluke centralne banke o prestanku ograničavanja rasta franka u odnosu na evro.

Šesto mesto zauzima Hrvatska sa prognoziranim rastom BDP-a od 0,2 posto, a sedmo Srbija, čija će privreda napredovati 0,5 odsto.

Osma na listi je prezadužena Grčka, u kojoj se očekuje privredni rast od 0,9 odsto, deveta je Italija sa procenjenim privrednim rastom od 1,1 odsto, a deseti Kazahstan, veliki trgovinski partner Rusije, sa rastom od 1,2 procenta.

Sa druge strane, najbrži privredni rast će u četvrtom kvartalu imati Indija (7,5 odsto), zatim Kina (6,9), Vijetnam (6,1), Filipini (5,7) i Indonezija (5,4 odsto).

Srbija i Hrvatska su se takođe našle u društvu 10 najsporije rastućih svetskih privreda na listi koju je ovog meseca sastavio američki poslovni portal Biznis insajder, a na kojoj neslavno prvo mesto u pogledu ekonomskog rasta zauzima Ukrajina, ispred Venecuele, Libije i Belorusije.

Srbija je prošle godine zabeležila negativan rast BDP-a od 1,8 odsto, a u 2015. će, prema proceni Biznis insajdera, on biti u minusu 0,5 odsto, pre nego što 2016. i 2017. poraste 1,5 odnosno 2,0 odsto, respektivno, pa će prosečni privredni rast u periodu 2014/17. iznositi 0,29 odsto.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:555997-Smrt-stigla-pre-plata>

Smrt stigla pre plata

J. ILIĆ - Z. RADOVIĆ

Stečaj u smederevskom gigantu "Godomin" traje već punu deceniju bez ikakvog izgleda da će uskoro biti okončan. Oko 400 bivših radnika već deceniju čeka na zaradu, a 83 umrlo

POLJOPRIVREDNI gigant "Godomin", nekada rekorder u proizvodnji vina "smederevke", ovih dana beleži novi, neslavan rekord, desetogodišnjicu pokretanja stečaja, koji i dalje traje. Dok imovina koja nije prodana i o kojoj bi država trebalo da se stara, propada, 400 radnika čitavu deceniju vode bitku za isplatu otpremnina i plata, a mnogi su preminuli a da nisu dočekali pravdu.

- Za deset godina stečaja umrlo je 83 kolega. Mi, koji smo preživeli, i dalje se nadamo da ćemo dobiti ono što smo zaradili - kaže bivši radnik Vitomir Milojević. - Ono što je ostalo od "Godomina" propada, a mi se bojimo da nikada nećemo naplatiti naša potraživanja. Duguju nam u proseku po 4.500 evra. Kupca nema, ali smatramo da se država nedomaćinski ponaša prema stečajnom dužniku, jer je dozvolila da se objekti uruše i da se zemlja zaparloži. Pisali smo ministrima privrede, rada i pravde, kao i direktoru Agencije za privatizaciju, ali niko ne reaguje. Sudija Privrednog suda u Požarevcu tvrdi da je imovina stečajnog dužnika obezbeđena, što je daleko od istine.

U to su se uverili i reporteri "Novosti". Direkcija kombinata više liči na scenografiju za horor film, nego na sedište nekada najuspešnijeg kombinata u Jugoslaviji. Obezbeđenja i čuvara nema. Zgrada je zarasla u korov prepun zmija, a iz nje je odneto sve što bi moglo da se iskoristi - od nameštaja,

vrata i sanitarija do parketa i strujnih kablova. U nekim kancelarijama zaostali su samo papiri - stare vizitkarte direktora, nalepnice za "smederevku", radne knjižice, ugovori o radu. Iz poda u kabinetu direktora raste trava. U gomili smeća je čak i dokument sa oznakom "strogo poverljivo - službena tajna". Ova zgrada je pre deset godina prodavana po početnoj ceni od 4,5 miliona dinara.

- Ovako uništena vredi tek nekoliko hiljada evra. Sad je groblje, tako da državi ostaje jedino da nas ovde sahrani - kaže Milojević koji je 24 godine radio u kombinatu.

Nekada je ovde bilo zaposleno 1.500 radnika, u trenutku otvaranja stečaja ih je bilo 686, a ostalo je oko 400 ljudi kojima se, prema njihovoj računici, duguju zarade od 2002. do 2005. godine i otpremnine od 200 evra po godini staža.

APR: ISPLAĆENA TRI REDA POVERILACU AGENCIJI za privatizaciju navode da je nad "Godominom" pokrenut stečaj 8. jula 2005. godine, posle više neuspelih pokušaja privatizacije metodom javnog tendera. - Do sada je u celosti isplaćen prvi, drugi i treći isplatni red poverilaca, dok je četvrti isplaćen u delu od 90 odsto - navode u Agenciji. - To znači da je bivšim radnicima isplaćeno potraživanje na ime zarada u drugom isplatnom redu u celosti, dok je potraživanje na ime zarada koje pripadaju četvrtom isplatnom redu isplaćeno u delu od 90 odsto od utvrđenih potraživanja. Stečajni dužnik poseduje još imovine raspoložive za prodaju.

Bivši radnici godinama protestuju, pišu pisma stečajnom upravniku, lokalnoj samoupravi, obijaju pragove Agencije za privatizaciju i resornih ministarstava. Čak su podneli zahtev Skupštini Srbije za donošenje zakona o žrtvama tranzicije.

Stečaj "Godomina" pokrenut je u julu 2005. godine zbog dvogodišnje blokade računa i duga od 10 miliona evra. Nekoliko meseci kasnije, proglašen je bankrot, a na prodaju je ponuđen kapital od 628 miliona dinara. Prema podacima od prošle godine, za namirenje poverilaca, među kojima su i radnici, ostalo je oko 10 odsto vrednosti kombinata. Osim zgrade direkcije, kupca čeka i vinski podrum, star više od veka i pod zaštitom je kao spomenik kulture i spada u red najvećih podzemnih podruma u ovom delu Evrope. Kao deo stečajne mase, ponuđen je na prodaju prvi put 2005. godine po ceni od 88 miliona dinara. Do sada je Agencija za privatizaciju dva puta pokušavala da ga proda. Međutim, pojavili su se naslednici koji potražuju ovaj objekat kroz restituciju.

PRASIĆI UMESTO PLATE

"GODOMIN" je imao 5.300 hektara, a sa dve hiljade hektara pod vinovom lozom godišnje se proizvodilo 20.000 tona "smederevke". Devedesetih je počelo propadanje, a zaposleni su godinama, umesto plata, primali vrednosna pisma i vino, a oni sa sela pšenicu, svinje i prasad. Čitave porodice, koje su ovde radile, uzimale su tu robu na kredit i bavile se trgovinom.

DOŽIVOTNO PRIVREMENO

INVALIDI rada koji su radili u Zaštitnoj radionici PK "Godovin" su dobili otpremnine, ali su ostali bez zarada i radnog staža - tvrdi bivši radnik Miodrag Jovanović. - Njima nisu uplaćeni doprinosi za dve i po do pet godina staža. Zato oni imaju privremene penzije, od 3.800 do 6.000 dinara mesečno. Čekaju već osam godina, a to su bolesni ljudi. Ako bi im država uplatila to što im duguje, imali bi

bar od 1.000 do 3.000 dinara veće penzije. I sa toliko novca teško može da se preživi mesec, ali bi oni bili zadovoljni.

<http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Za-rad-u-svetu-doprinosi-kod-kuce.sr.html>

За рад у свету - доприноси код куће

Наши грађани, којима стране газде негде у иностранству не плаћају ПИО доприносе, могу сами себи да уплаћују стаж у Србији

Запослени из Србије који раде у иностранству, а којима газда-странац не уплаћује доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, не морају да брину да ће остати без ових година радног стажа и пензије. Они могу сами себи да уплаћују доприносе за ПИО у Србији, без обзира да ли наша земља има или не потписан Споразум о социјалном осигурању са земљом у којој тренутно живе и раде.

На тај начин године проведене на раду у иностранству улазе у коначан обрачун за пензију, а предуслов за то је да се доприноси уплаћују сваког месеца

Управо се у тој ситуацији наша група наших држављана који последњих шест година раде као стјуарди у Абу Дабију и који намеравају да наставе тамо да раде. Никома од њих газда не уплаћује доприносе за ПИО, јер им се исплаћује бруто плата, али да им радне књижице не би остале празне, без иједног уписаног дана рада, они то могу чинити код куће.

Надали су се да ће, како кажу, газда у неком тренутку почети да им уплаћује стаж, али пошто од тога нема ништа, јер није потписан међудржавни споразум са Србијом, не преостаје им ништа друго него да се сами побрину за своју пензију.

Уколико неко ради у земљи са којом Србија нема закључен Споразум о социјалном осигурању, а хтео би да регулише стаж, требало би да поднесе захтев ПИО фонду за утврђивање статуса осигураника по основу рада у иностранству, каже Јелица Тимотијевић, директор Сектора за односе с јавношћу у овом фонду.

Захтев за плаћање доприноса добија се у ПИО фонду, а поред тога потребно је приложити и доказ о пензијском стажу и о запослењу код иностраног газде, фотокопију радне књижице (као и превод потврде који је оверио овлашћени тумач) послодавца о запослењу са потврдом да се доприноси не уплаћују.

Истовремено је потребно доставити и доказ о последњем пребивалишту у земљи, образац М, доказ о стручној спреми, уколико није уписана у радну књижицу, као и потврду да ли је служен војни рок (уверење војног одсека или фотокопију радне књижице).

- Поучени лошим искуствима, било је много лажних потврда о раду у иностранству (а ови се захтеви углавном подносе ретроактивно), поред наведене документације потребно је доставити и копију пасоша на основу које се може проверити да је лице у периоду за који подноси захтев заиста боравило ван Србије, или неки други доказ о боравку у иностранству, каже Тимотијевићева.

На основу поднетог захтева спроводи се поступак на основу ког се утврђује да ли су испуњени услови за утврђивање својства осигураника или не. Уколико јесу, одређује се износ који је потребно да сваки појединац уплаћује за себе на име доприноса за ПИО.

Стаж се уписује у радну књижицу по уплати целокупног износа доприноса, који је наведен у решењу.

- Право на уписивање стажа оствареног у иностранству може да се одобри оном ко тамо ради, али му се не уплаћују доприноси за ПИО, или се доприноси плаћају, али по основу тог стажа не може да оствари право на пензију. Или пензију сутра не може да користи ван земље у којој је радио, објашњава наша саговорница.

Упитани каква ја пракса уколико неко жели да настави да уплаћује доприносе и за наредне године, јер зна да ће остати да ради код иностраног газде, у ПИО кажу, да би требало да се на поменутом захтеву, или у посебном допису, који ће приложити уз захтев, изјасни да жели да настави са уплатама до краја радног ангажовања код ино послодавца.

- Ови доприноси уплаћују се месечно. Осигураник је обавезан да Фонд обавести о свим променама статуса у земљи у којој ради, јер ће се, када буде поднео захтев за престанак уплата доприноса од њега тражити да достави доказе о трајању запослења и за период за који нису достављени. Практично, након што се решењем утврди својство за убудуће, и за тај наредни период ће се тражити исти докази као за периоде пре подношења захтева, каже наша саговорница.

Допринос за ПИО је 26 одсто од утврђене годишње основице за целу наредну годину. За запослене у иностранству у 2015. години основица на коју се плаћају доприноси износи 63.878 динара.

За случај да осигураник не борави у земљи, може да овласти друго лице да у његово име покрене цео поступак, а уплате такође може да обави овлашћено лице, закључује Тимотијевићева.

Ј. Петровић-Стојановић

Danas.rs

http://www.danas.rs/danasrs/drustvo/otpuštanja_ce_ugroziti_zdravstveni_sistem.55.html?news_id=304358

Lekari masovno napuštaju Srbiju zbog loših uslova rada i niskih zarada

Otpuštanja će ugroziti zdravstveni sistem

AUTOR: KATARINA ŽIVANOVIĆ

Beograd - Najava otpuštanja medicinskih radnika kao viškova u javnom sektoru, dodatno bi mogla da ugrozi funkcionisanje zdravstvenog sistema Srbije jer u pojedinim oblastima uveliko nedostaju stručnjaci. Mladi i školovani masovno odlaze iz Srbije a najveći broj među njima su upravo lekari specijalisti. Tržište Evrope otvoreno je za medicinske stručnjake, dok se kod nas stvaraju deficitarne kategorije određenih specijalizacija. Što zbog masovnog odlaska lekara, što zbog

starosne strukture zaposlenih u zdravstvu, za tri do pet godina ostaćemo bez pedijatara i hirurga, upozoravaju stručnjaci. Anesteziozisti, radiolozi i patolozi već su deficitarna zanimanja.

Ne čudi podatak da specijalisti iz Srbije odlaze u države gde su bolji uslovi i veća zarada, ako se ima u vidu da je plata lekara specijaliste anestezije i reanimatologije, inače jedna od najplaćenijih specijalizacija u svetu, oko 67.000 dinara (550 evra), a da je taj iznos u razvijenim zemljama višestruko veći. Bivši predsednik Sindikata lekara i farmaceuta Srbije, inače specijaliste anestezije i reanimatologije, Dragan Cvetić, kaže za Danas da će s obzirom na aktuelne trendove situacija biti još gora, te da u nedostatku lekara zbog velikog odliva, i na uslove rada u zemlji, nećemo biti atraktivni ni stručnjacima afričkog kontinenta.

- Osnovna plata eventualno može da se uveća ako je doktor u mogućnosti da dežura, što se vrednuje kao dodatni, odnosno noćni rad. I nije tajna da se taj dodatni, prekovremeni rad, tj. osam sati dežurstva, plaća oko 4.000 dinara ili oko 35 evra. U Nemačkoj se taj isti rad ali u neuporedivo boljim uslovima i u organizacionom i u tehničkom smislu, što je za anesteziju posebno važno, vrednuje sumama koje se mere hiljadama evra. U Norveškoj, koja je česta odrednica naših lekara, anesteziolog može da zaradi i do nekoliko desetina hiljada evra - ukazuje Cvetić. On podseća da u Srbiji, istovremeno, postoji i manjak i višak lekara.

- U odnosu na evropske standarde i naše svakodnevne potrebe, i golim okom je vidljiv manjak, (gužve, redovi, zakazivanja dijagnostike, prijema i operacija, predugačke liste čekanja i sl.) a sa druge strane imamo višak mladih, diplomiranih lekara koji su na birou i ne mogu lako da se zaposle. To su dva osnovna razloga odlaska. Mladi zbog nedostatka perspektive i u potrazi za poslom, a stariji, iskusni specijalisti "prezasićeni" uslovima u kojima rade, načinom i organizacijom posla, stalnim promenama i "reformama" i u krajnjoj liniji, a nikako zanemarljivo, i u potrazi za boljim vrednovanjem njihovog rada - naglašava Cvetić. Prema njegovom mišljenju, nema naznaka da će se aktuelni trendovi promeniti u skorije vreme, a ako uslovi rada ostanu na ovom nivou, ulaskom u EU situacija može biti i gora, jer će lekarima biti olakšan odlazak u neku od evropskih zemalja. Naš sagovornik naglašava da je nezadovoljstvo lekara veliko ne samo zbog niskih zarada, već i zbog loših uslova rada. Cvetić dodaje da u Srbiji već sada ima područja u kojima nedostaju specijalisti, a uskoro će, kako navodi, ta područja ostati i bez lekara uopšte.

- U budućnosti nećemo biti atraktivna destinacija čak i za lekare iz siromašnih afričkih i azijskih zemalja. I oni traže bolje uslove rada i pre svega zaradu, a 550 evra teško da će ikoga privući jer gde god tražili posao van Srbije, bolje se plaća - naglašava naš sagovornik, podsećajući da je zarada lekara u Srbiji među najnižim u Evropi. Cvetić ocenjuje da su lekari u Srbiji, predugo, čuvari socijalnog mira.

Direktorka Lekarske komore Srbije (LKS), Vesna Jovanović, takođe ukazuje na negativan trend odlaska mladih medicinskih radnika iz Srbije, prvenstveno u Nemačku i skandinavske zemlje.

- U Nemačkoj je najlakši proces nostrifikacije diplome. To je praktično administrativna procedura, bez potrebe polaganja dodatnih ispita. Naravno, plate u tim zemljama su višestruko veće, a s obzirom da u najvećoj meri odlaze mladi, suočavamo se sa deficitom određenih, pre svega specijalističkih zanimanja - kaže Jovanović. Ona dodaje da LKS nije uključena u upisnu politiku na medicinskim fakultetima, niti u politiku dodela specijalizacija. Po tome smo, naglašava, jedna od retkih zemalja u Evropi. Naša sagovornica ističe da će u buduću pokušati da promeni tu praksu, tako što će i lekarske komore biti uključene u proces donošenja odluka.

Oko 2.000 lekara želi da ode

U protekle tri godine, koliko LKS vodi evidenciju o odlasku lekara iz Srbije, neophodne papire za rad u inostranstvu zatražilo je oko 2.000, mahom mladih doktora. Trend odlaska se iz godine u godinu povećava, a strategija za zaustavljanje negativnog procesa nije u pripremi.

Brojni uzroci nezadovoljstva

- Nesigurnost, stalne promene, naredbe, instrukcije, plašenje, povlačenje po sudovima zbog besmislenih birokratskih pravila, pretvaranje lekara u pisare i čuvare Ministarstva zdravlja i RFZO, najave "racionalizacija" odnosno otpuštanja, povećanje obima posla, manjak kadrova, neprimanje novih lekara da zamene one koji odlaze, nedovoljna opremljenost, loši uslovi rada, stalni medijski pritisak na lekare često neosnovan, samo su deo dodatnih uzroka nezadovoljstva - ističe dr Dragan Cvetić.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/drzava-vraca-porez-za-bebi-opremu-i-hranu>

Држава враћа порез за беби опрему и храну

Сваки динара је сада важан, а посебно за породице с бебама те они који су куповали опрему за најблађе могу рачунати на повраћај пореза. Наравно, ако се пријаве на време.

Родитељи чија деца још нису навршила две године живота могу до 15. јула да поднесу захтев за враћање пореза за додатну вредност на опрему и друге потрошштине за малишане. Поред мама и тата захтеве могу да поднесу и усвојитељи односно старатељи.

Захтеве за враћање пореза подноси се једници Пореске управе у граду или мести где родитељи, старатељи или усвојитељи имају пребивалиште. Неопходни је да је подносилац захтева пунолетан, држављанин Србије те да има пребивалиште на територији наше земље.

Поред поменутих услова потребно је испунити и оне о примањима. Уколико је испунио све услове подносиоцу захтева неопходан је РФНБ образац. Њега може скинути са сајта Пореске управе и уредно попунити. ПДВ се враћа за храну и опрему за дете. Односно за млеко, кашице, пелене, беби- козметику, креветац, колица, столицу за храњење бебе и ауто седиште. Поред попуњеног обрасца лице које подноси захтев треба да поднесе и фотокопију и списак бројева фискалних рачуна. Усвојитељи, уз све то, треба да приложи и фотокопије одлуке надлежног суда о усвојењу или старатељству. Родитељима није потребно решење и изводи јер у формулар о захтеву уписују ЈМБГ свој и дететов па тако доказује сродство.

Током прве године живота родитељи остарују право на враћање пореза у максималном износу од 72.756 динара .У другој години живота детета сума је мања и износи 31.181 динара .

Након 15. јула порзеници почињу обраду захтева. Они ће конторлисати да ли је подносилац захтева испунио услове .Решење се доноси у року од 30 дана од подношења захтева са потребним доказима. Уколико је купац хране и опреме за бебе испунио све услове

рефундација беби порза обавља се у року до 15 дана, а од достављања решења Управи за трезор. Тако да родитељи,стратељи или усвојитељи могу очекивати новца крајем следећег месеца.

Д. В.

Лествица за приходе и имовину

Да би се остварило право на поврат пореза нето приход родитеља,старатеља или усвојитеља која се стара о малишану мора бити мањи од 997.799 динара годишње. Такође, укупна имовине коју поседују и на коју плаћају порез мора бити ниже вредности од 24.321.351 динара.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/radnik-nam-malo-zna-ali-malo-i-kosta>

Радник нам мало зна, али мало и кошта

На евиденцији незапослених у Србији, према последњим подацима Националне службе за запошљавање, има око 760.000 лица, а судећи по оценама које се последњих дана чују, добар део

њих тешко ће икада доћи до радног места, јер трећина њих заправо нема никакве квалификације. Наиме, док домаћи стручњаци као предност Србије истичу квалификовану и јефтину радну снагу, страни инвеститори оцењују да ми, заправо, немамо јаку радну снагу, односно довољно квалитетну да би је упослили, и упозоравају да се под хитно мора успоставити сарадња образовања и тржишта рада како би се на евиденцији незапослених нашли квалификовани радници који су потребни инвеститорима.

Уз то, министар просвете Срђан Вербић поручује да послодавце више занима шта ко зна да ради него коју диплому има, стављајући до знања незапосленима да се ваља латити посла без обзира на степен образовања. Посебно је питање колико су факултетски образовани грађани Србије, који годинама чекају на евиденцији незапослених јер за њиховом струком нема потражње, данас спремни да се преквалификују у производног радника потребног тржишту рада. Но, то је сасвим друга, али никако неважна, прича.

Директор Агенције за страна улагања и промоцију извоза (СИЕПА) Ненад Бјелогрлић позвао је средином седмице на Пословном форуму Мађарска-Србија инвеститиоре из нашег северног суседства да улажу код нас тврдњом да је наша радна снага „веома квалификована”.

- Имамо одличан систем школовања базиран на универзитетским центрима који се налазе од севера до југа земље и стране компаније често хвале своје запослене и веома су њима задовољни. Са друге стране, Србија има међу најнижим просечним платама у региону, што практично значи да инвеститор може да добије веома квалификовану радну снагу по веома конкурентној цени - предочио је Бјелогрлић мађарским привредницима.

За разлику од њега, Мајкл Давенпорт, шеф делегације Европске уније у Србији истиче да у Србији влада велика незапосленост, али да тржиште рада нема довољан број квалитетно образоване радне снаге, тако да је неопходна додатна обука.

- Да би се превазишао проблем, потребно је деловање оба сектора, образовања и тржишта рада. С обзиром на то да се тржиште рада састоји од мноштва сектора, за Србију је веома важно да се формира што већи број секторских већа да би могли успешно да раде на Националном оквиру квалификација у Србији - сматра Давенпорт.

И сада већ бивши немачки амбасадор у Србији Ханс Вилхелм изнео је својевремено општи став привредника из Немачке, који се умногоме подидара са Девенпортовим: Србији недостаје квалификоване и квалитетне радне снаге, а њено образовање представља кључни проблем.

- Није довољно да стране компаније дођу у Србију, већ држава мора да се постара да има довољно образованих кадрова. У супротном ни домаће, ни стране компаније не могу да шире своје капацитете. Немачки привредници жале се да не могу да пронађу довољно квалификованих радника и то највише у области ауто-индустрије и машинства, док их на менаџерском нивоу у Србији има и више него довољно. Из тог разлога немачке компаније често морају да на себе преузму доквалификацију потребне радне снаге у Србији - оценио је Вилхелм.

У сваком случају, неспорно је да постоји раскорак између образовања и тржишта рада, да су радници у Србији спремни да раде за 200 евра - што нигде у другим државама не би, да многи факултетски образовани раде послове ниже сложености. Но, у исто време непобитна је чињеница и да су тренутно трећина незапослених у Србији неквалификовани, а многи немају ни основну школу. При томе они већ годинама чекају на посао, а и први су по правилу остајали без радних места у протеклим приватизацијама, и тешко је веровати да би се они сада „под старе дане” могли преквалификовати или доквалификовати за неко од занимања које инвестори траже. Због тога је важно да се убудуће млади школују за занимања за којима постоји потреба, јер само тако за њих има наде да нађу радно место, па било оно добро или слабо плаћено. Ипак, сасвим је смислено и је питање зашто би квалификована радна снага у Србији пристајала да ради за плату која је чак мања од минималне зараде у било којој европској држави.

Љубинка Малешевић

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/penzioneri-bili-bogatasi-sad-cekaju-drzavnu-milostinju>

Пензионери били богаташи, а сад чекају државну милостињу

Већ годинама се говори о имовини пензијског фонда и потреби да Фонд ПИО располаже објектима, земљиштем, становима изграђеним пензионерским динаром како би се свакомесечне дотације

Бање вратити пензионерима у власништво

из буџета Србије за редовну исплату пензија свеле на прихватљиву меру. Међутим, мало се од приче отишло, мада нико не може да оспори да је накада Пензијски фонд имао вишак новца и да је он уложен у многе непокретности, али и хартије од вредности. Исто тако нико не може да спори да Фонд ПИО води велику битку како би као своје власништво уписао оно што је

пензионерским динаром грађено, а које сада користи држава. Када би се рачунала добит коју држава има од коришћења објеката који су власништво Фонда ПИО онда би рачуница показала да су издвајања за пензионере много мања него што се то сада чини.

Пре неколико деценија у Србији је било 1,4 милиона запослених и 378.000 пензионера, однос запослених и пензионисаних радника био је 3,7 према 1. Данас има преко 1,7 милиона пензионера и нешто мало више запослених. Седамдесетих година прошлог века у пензијској каси је у сваком тренутку у резерви било пет месечних пензија, а пензионерским динаром изграђивани су објекти широм Србије.

Према слободним проценама, тих година се у објекте широм Србије уложило више од пет милијарди евра пензионерских новаца. Данас Фонд ПИО улаже напоре да имовину која је изграђена пензионерским динаром врати под своје окриље и да тим новцем смањи дотације из буџета и са пензионера скине “епитет” највећих буџетских трошауија.

Из Фонда за пензијско и инвалидско осигурање “Дневнику” је достављена информација да он данас располаже са покретном имовином, односно основним средствима, али и непокретном као што су станови, објекти, пословне зграде и на крају хартијама од вредности.

Директорка Сектора за односе за јавношћу Јелица Тимотијевић објашњава да је књиговодствена вредност комплетне нефинансијске имовине Фонда ПИО, у коју се убрајају станови, пословне зграде, остали објекти, опрема, земљиште, нематеријална имовина, на крају прошле године износила 5,722 милијарде. Вредност финансијске имовине Фонда ПИО у другим нефинансијским институцијама, приватизованим предузећима и пословним банкама је на крају 2014. износила 3,634 милијарде динара.

Дакле, Фонд ПИО у овом тренутку има 9,356 милијарди динара нефинансијске и финансијске имовине, а ипак многи економисти сматрају да је највећи терет Србије велики број пензионера и обавеза држава да сваког месеца са око 45 одсто дотира редовну исплату пензија.

До многих објеката изграђених пензионерским динаром Фонд ПИО данас не може да дође, осим судским путем. Јелица Тимотијевић објашњава је Фонд ПИО још 2006-2007.године покренуо 28 спорова за потврђивање власништва на објектима специјалних болница у бањско-климатским лечилиштима.

Љ. Малешевић

Битка по судовима

- До сада је правоснажним судским одлукама потврђено власништво Фонда на дванаест објеката специјалних болница, а преосталих 16 спорова за утврђивање власништва Фонда и даље је у току . Спорови се и даље воде за објекте специјалних болница „Бања Јунаковић” Апатин, „Бања Кањижа” Кањижа, „Буковачка бања” Аранђеловац, „Др Боривоје Гњатовић” Стари Сланкамен, „Термал” Врдник, ХТП „Рибарска бања” Крушевац, „Гејзир” Сијеринска бања, „Врањска бања” Врање, „Агенс” Матарушка бања, „Гамзиградска бања” Зајечар, „Јошаничка бања” - Генералекспорт, „Бујановачка бања” Бујановац, „Селтерс” Младеновац, „Др Мирослав Зотовић” Сокобања, „Бања Ковиљача” Лозница и Спортско рекреативни центар „Чањ” Црна Гора - објаснила је Јелица Тимотијевић.